

דף עג.

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הט"ו

וְלָמָּה חֵלֶק הַכֹּתוֹב בַּמִּנְחוֹת לִּבֵּין מִנְחוֹת הָאֲפוּיוֹת וּמִנְחַת הַסֵּלֶת. שֶׁהָרִי בְּאֲפוּיוֹת הוּא אוֹמֵר 'כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תֹּאכֶּה בַּתְּנוּר לִפְהֶן הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִּהְיֶה'. וּבַמִּנְחַת הַסֵּלֶת הוּא אוֹמֵר 'וְכָל מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וַחֲרֻבָּה לְכָל בְּנֵי אֶהְרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו'. שֶׁהָאֲפוּיָה כְּשֹׁחַלְקִין אוֹתָהּ אֲנָשִׁי בֵּית אָב כָּל שִׁגְיַע לוֹ חֵלְקוֹ אֲפִלּוּ כְּזִית פֶּת הָרִי הוּא רָאוּי לוֹ שֶׁהָרִי אוֹכְלוֹ מִיד. אָבֵל הַסֵּלֶת אִם יִחְלְקוּהָ בִּינֵיהֶן נִמְצָא מִגִּיעַ לָזֶה מְלֵא כֶּפּוֹ סֵלֶת אוֹ פָּחוֹת שְׁאִינוֹ רָאוּי לֹא לָלוֹשׁ אוֹתוֹ וְלֹא לְאַפּוֹתוֹ לְפִיכָךְ הִיא עוֹלָה עַל הַדַּעַת שֶׁיִּחְלְקוּ מִנְחָה כְּנֶגֶד מִנְחָה וְלֹא יִחְלְקוּ מִנְחָה זֶה בְּפָנֵי עֲצָמָה עַל כָּל אֲנָשִׁי בֵּית אָב. הַצֶּרֶךְ הַכֹּתוֹב לוֹמֵר בָּהּ לְכָל בְּנֵי אֶהְרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו לוֹמֵר שֶׁיִּחְלְקוּהָ בְּפָנֵי עֲצָמָה. מִכָּאן אָמְרוּ חֲכָמִים אֵין חוֹלְקִין מִנְחָה כְּנֶגֶד מִנְחָה אֲפִלּוּ מַעֲשֵׂה מַחֲבֵת כְּנֶגֶד מַעֲשֵׂה מַחֲבֵת אוֹ סֵלֶת כְּנֶגֶד סֵלֶת. אֵלֶּא כָּל אַחַת וְאַחַת חוֹלְקִין שְׁיָרֶיהָ בְּפָנֵי עֲצָמָה:

ל. כסף משנה: ומ"ש ולמה חלק הכתוב במנחות כו'. ומ"ש אין חולקין מנחה כנגד מנחה וכו'. בפ' האיש מקדש (דף נ"ג) ובפרק אלו מנחות (דף ע"ג) ובתורת כהנים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרם בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י ח"ז

אין הקטן חולק אפילו בקדשים קלים **מ** אף על פי שמותר להאכילו קדשי קדשים. וכן אשה ואנדרוגינוס אין חולקין להם בקדשי המקדש כלל שנאמר 'איש כאחיו'. אבל בעל מום בין קבוע בין עובר בין שנולד במומו בין שהיה תמים ונפסל חולק ואוכל שנאמר 'לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. והוא שהיה ראוי לאכילה. אבל אם היה טמא אינו חולק לאכל לערב:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ד ה"ג

שיירי הלוג **א** אינו נאכל אלא בעזרה לזכרי כהנה כשאר קדשי קדשים שהרי הקש לאשם. ואסור לאכל מלוג השמן עד שיתן ממנו מתן שבע ומתן בהונות ואם אכל לוקה כאוכל קדשים קדם זריקה:

מ. כסף משנה: אין הקטן חולק אפילו בקדשים קלים וכו'. בפרק האיש מקדש ובריש פרק אלו מנחות לכל בני אהרן תהיה וכו' איש כאחיו וגו' איש חולק ואפי' בעל מום ואין קטן חולק אפי' תם. ומה שכתב וכן אשה ואנדרוגינוס וכו'. אפשר דיליף לה מדכתיב לכל בני אהרן תהיה בני אהרן ולא בנות אהרן ואנדרוגינוס דספק אשה הוא אינו חולק מן הספק: אבל בעל מום בין קבוע בין עובר חולק ואוכל. בר"פ טבול יום (דף צ"ט). ומ"ש בין שנולד במומו וכו'. ברייתא שם. ומ"ש אבל אם היה טמא אינו חולק לאכול לערב. בר"פ טבול יום שם:

נ. כסף משנה: שיירי הלוג וכו'. בסוף פרק כל התדיר אמר ר"ש אם ראית שמן שהוא מתחלק בעזרה אי אתה צריך לשאול מה הוא אלא מותר רקיקי מנחות ישראל ולוג שמן של מצורע ומאחר שהיה מתחלק בעזרה משמע שהיה נאכל לזכרי כהונה שהם מצויים שם. ומ"ש ואסור לאכול מלוג השמן וכו'. בפרק ב"ש (דף מ"ה) תניא לוג שמן של מצורע מועלין בו עד שיזרק הדם נזרק הדם לא נהנין ולא מועלין רבי אומר מועלין עד שיתן מתנותיו ושיוין שאסור באכילה עד שיתן מתן שבע ומתן בהונות. ומשמע לרבינו דאסור באכילה דקתני היינו מן התורה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

הרמב"ם הל' ביכורים פ"א ה"ד

מה הן השמונה שאין נאכלין אלא במקדש. בשר
החטאת אחד חטאת העוף ואחד חטאת הבהמה. ובשר
האשם בין תלוי בין נדאי. וזבחי שלמי צבור. ומותר
העמר. ושירי מנחות ישראל. ושתי הלחם. ולחם הפנים.
ולוג שמן של מצרע. אלו אינן נאכלין אלא במקדש:

עין משפט ו. **הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ב**

קצרוהו ונתנוהו בקפות • והביאוהו לעזרה וחקטוהו.
וזרין ובוררין. ולוקחין את השעורין ומבהבין אותו
באור. באבוב מנקב. כדי שיהיה האש שולט בכלן
שנאמר 'אביב קלוי באש גרש כרמל'. מפי השמועה
למדו שאינו מדבר אלא במנחת העמר בלבד. ואחר
שקולין אותו שוטחין אותו בעזרה והרוח מנשבת בו.
ונותנין אותו לרחים של גרוסות וטוחנין את השלש
סאין ומוציאין מן הכל עשרון שהוא מנפה בשלש
עשרה נפה. והשאר נפדה ונאכל לכל אדם. וחיב בחלה
ופטור מן המעשרות כמו שבארנו. ולוקחין זה העשרון
של סלת השעורים וכוללין אותו בלוג שמן בששה עשר
בניסן ונותנין עליו קמץ לבונה כשאר המנחות. ומניפו

ס. כסף משנה: קצרוהו ונתנוהו בקופות וכו' עד כשיירי כל המנחות. גם זה משנה שם (דף
ס"ו). ומ"ש כמו שביארנו. הוא בפ"ג מהל' ביכורים ופרק י"ג מהלכות מעשר ראשון:
ואימתי קומצין אותו לאחר שמקריבים מוסף היום. משום דתדיר קודם. ומ"ש וכבש העולה
בסוף הוריות (דף י"ג) עומר קדם לכבש הבא עמו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

בַּמִּזְרֵחַ מוֹלִיךְ וּמַבִּיא מַעֲלָה וּמוֹרִיד וּמַגִּישׁוֹ כְּנֶגֶד חֲדָה
 שֶׁל קֶרֶן מַעֲרֵבִית דְּרוֹמִית כְּשֶׁאֵר הַמִּנְחוֹת. וְקוֹמֵץ
 וּמִקְטִיר. וְהַשָּׂאֵר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים כְּשִׁירֵי כָּל הַמִּנְחוֹת.
 וְאֵימָתִי קוֹמֵצִין אוֹתוֹ. לְאַחַר שֶׁמִּקְרִיבִין מוֹסֵף הַיּוֹם
 וְכִבֵּשׁ הָעוֹלָה קֹדֶם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' סוטה פ"ג הט"ו

וְאַחֲרֵי כֵן מִשְׁקָה אוֹתָהּ. ^ע וְאַחֲרֵי שֶׁתִּשְׁתֶּה לֹקַח כְּלֵי שֶׁרֶת
 שָׁבוּ הַמִּנְחָה וְנוֹתְנוּ עַל יָדֶיהָ. וְכֵהֵן מְנִיחַ יָדוֹ תַּחְתֶּיהָ
 וּמְנִיפָהּ בַּמִּזְרֵחַ כְּשֶׁאֵר כָּל הַתְּנוּפוֹת. מוֹלִיךְ וּמַבִּיא מַעֲלָה
 וּמוֹרִיד. וְאַחֲרֵי כֵן מַגִּישׁ הַמִּנְחָה לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מַעֲרֵבִית
 שֶׁל מִזְבֵּחַ כְּשֶׁאֵר מִנְחוֹת שֶׁל יָחִיד. וְקוֹמֵץ וּמִקְטִיר
 הַקֶּמֶץ. וְהַשָּׂאֵר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים:

^ע. כסף משנה: ואחר שתשתה לוקח כלי שרת שבו המנחה וכו'. רפ"ג דסוטה (דף י"ט)
 היה נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לתוך כלי שרת ונותנה על ידיה וכהן
 מניח ידו מתחתיה ומניפה הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים היה משקה
 ואח"כ מקריב מנחתה ר"ש אומר מקריב את מנחתה ואח"כ היה משקה ובגמרא מקריב
 מנחתה הא אקריבה ה"ק סדר מנחות כיצד הניף והגיש קמץ והקטיר והשאר נאכל לכהנים
 ובהשקאה גופה פליגי ר"ש ורבנן דרבנן סברי משקה ואח"כ מקריב את מנחתה ור"ש סבר
 מקריב את מנחתה ואחר כך משקה וידוע דהלכה כתנא קמא. ומה שכתב ומניפה במזרח וכו'.
 בפרשת סוטה כתיב והניף את המנחה לפני ה' והקריב אותה אל המזבח ובפרק ב' דסוטה
 (דף י"ד:) סדר מנחות כיצד וכו' כהן מוליכה אצל המזבח ומגישה בקרן דרומית מערבית
 כנגד חודה של קרן ויליף לה התם מקרא דכתיב וזאת תורת המנחה הקריב אותה בני אהרן
 לפני ה' אל פני המזבח. ומה שכתב מוליך ומביא מעלה ומוריד. בספרי פרשת סוטה והניף
 את המנחה מוליך ומביא מעלה ומוריד מנין שנאמר אשר הונף ואשר הורם מקיש הרמה
 לתנופה מה תנופה מוליך ומביא אף הרמה כן ומה הרמה מעלה ומוריד אף תנופה מעלה
 ומוריד מכאן אמרו מצות תנופה מוליך ומביא מעלה ומוריד:

 את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט זז.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ז ה"ז

ומצוי דם חטאת העוף מעכב. ^פ ואין למזבח בה אלא דמה והשאר נאכל לזכרי כהנה כבשר חטאת הבהמה:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט הי"א

ואחר שפניפן מולח האימורין ^א ומקטירן על גבי המזבח. אבל החזה והשוק נאכל לכהנים שנאמר 'כי את חזה התנופה ואת שוק התרומה'. ושאר השלמים נאכלים לבעלים. ואין הכהנים זוכין בחזה ושוק אלא לאחר הקטר האימורין:

עין משפט י.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"ב

אשם מצרע יש בקבלת ^ק דמו שנוי כמו שיתבאר בהלכות מחסרי כפרה. ואף על פי כן שאר מעשיו וזריקת דמו על המזבח ואכילתו כשאר האשמות לכל דבר:

פ. כסף משנה: ומ"ש ומצוי חטאת העוף מעכב. משנה שם [בזבחים] מיצה דם הגוף פסולה ובפרק ב' דמעילה (דף ח' ט') איפליגו אמוראי במילתא ולמ"ד אינו מעכב אותבוהו כמה אמוראי ושנינהו שנויי דחיקי ולא סמכין עלייהו. ומ"ש ואין למזבח בה אלא דמה וכו'. משנה בפ' קדשי הקדשים (דף ס"ד):

צ. כסף משנה: ואין הכהנים זוכין בחזה ושוק אלא לאחר הקטר אימורים. ברייתא בר"פ תמיד נשחט (פסחים נ"ט): יכול יהיו כהנים רשאים בחזה ושוק קודם הקטרת אימורים תלמוד לומר והקטיר הכהן את החלב המזבחה והדר והיה החזה לאהרן ולבניו:

ק. כסף משנה: אשם מצרע יש בקבלת דמו שנוי כמו שיתבאר בהלכות מחסרי כפרה. בפרק ד':

עין משפט כ.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"א ה"ז

ומה הן החמש שזוכין בהן הכהנים בכל מקום.
המתנות. ופדיון הבן. ופטור חמור. וגזל הגר. והחרמים.
וחמשתן חלין לכל דבר:

עין משפט ל.

הרמב"ם הל' גזלה ואברה פ"ה ה"ה

במה דברים אמורים כשהודה בינתים. אבל אם גזל את
הגר שאין לו יורשים ונשבע לו ומת הגר הרי זה חייב
לשלם הקרן וחמש לכהנים של אותו משמר ומביא
אשמו ואחר כך יתכפר בו:

דף עג:

עין משפט א.ב.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ג

נכרי שהביא שלמים מקריבין אותן עולות - שהעכו"ם
לבו לשמים. נדר שלמים ונתנם לישראל על מנת
שיתכפר בהן לישראל אוכלין אותן הישראלים בשלמי
ישראל. וכן אם נתנן לכהן כהן אוכלן:

ר. כסף משנה: נכרי שהביא שלמים מקריבים אותם עולות וכו'. מימרא בפרק אלו מנחות
(דף ע"ג:) ופירש"י לבו לשמים כוונתו היא שיהו קרבנותיו כליל לשמים ולא שיאכלו.
ומ"ש נדר שלמים ונתנם לישראל וכו' עד כהן אוכלו. שם:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ב

וְאַחַד אֲנָשִׁים וְאַחַד נָשִׁים אוֹ עֲבָדִים מְבִיאִין כָּל
הַקִּרְבָּנוֹת. ^ש אֲבָל הָעֶכְפּוֹ"ם אֵין מְקַבְּלִין מֵהֶן אֵלָּא עוֹלוֹת
בְּלֶבֶד שֶׁנֶּאֱמַר 'וּמִיד בֶּן נָכַר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם
אֱלֹהֵיכֶם'. אֲפֹלוֹ עוֹלֹת הָעוֹף מְקַבְּלִין מִן הַנְּכָרִי אֵף עַל
פִּי שֶׁהוּא עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. אֲבָל אֵין מְקַבְּלִין מֵהֶן
שְׁלָמִים וְלֹא מִנְחוֹת וְלֹא חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת. וְכֵן עוֹלוֹת
שְׂאִינָן בָּאוֹת בְּגִיד וּנְדָבָה אֵין מְקַבְּלִין אוֹתָן מִן הַנְּכָרִי
כְּגוֹן עוֹלֹת יוֹלָדֹת וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן מַעֲוֹלוֹת שְׂאִינָן בָּאוֹת
מִשּׁוֹם גִּיד וְלֹא מִשּׁוֹם נְדָבָה:

ש. כסף משנה: ואחד אנשים ואחד נשים או עבדים מביאים כל הקרבנות. זה פשוט שהכתוב
השוה אשה לאיש לכל דינין שבתורה וכבר אמרו שנשים אינן סומכות ושנינו בפ"ק
דקדושין (דף ל"ו) הסמיכות והתנופות וכו' נוהגות באנשים ואינם נוהגות בנשים משמע
שמביאות קרבן וכל מצות שהאשה חייבת בהם עבד חייב בהן: אבל הנכרים אין מקבלין
מהם אלא עולות. בפ"ק דחולין (דף י"ג:) ובפרק אלו מנחות (דף ע"ג:) תניא איש איש
לרבות הנכרים שנודרים נדרים ונדבות כישאל. ומ"ש אפי' עולת העוף מקבלין מן הנכרי.
בפרק אלו מנחות תניא אין לי אלא עולה שלמים מנין תלמוד לומר נדריהם. תודה מנין
תלמוד לומר נדבותם. מנין לרבות העופות והיין והלבונה והעצים ת"ל [נדריהם] לכל
[נדריהם וכו'] א"כ מה ת"ל עולה עולה פרט לנזירות דברי ר"י הגלילי ר"ע אומר אשר
יקריבו לה' לעולה אין לי אלא עולה בלבד ופסק רבינו כר"ע ומשמע לרבינו דעולת העוף
לא נפקא מכלל עולה סתם. ומ"ש ולא מנחות. אע"ג דגבי אלו מנחות נקמצות ושיריהם
לכהנים (דף ע"ב:) מני מנחת נכרי האי מוקי לה בגמרא (דף ע"ג:) כר' יוסי הגלילי ואע"ג
דסתם מתניתין כר"י הגלילי לא פסק רבינו כוותיה משום דרב הונא סבר דלא כוותיה.
ומ"ש אף על פי שהוא עובד ע"ז. הכי משמע בפרק קמא דחולין. ומ"ש אבל אין מקבלין
מהם שלמים וכו'. נתבאר בסמוך בפ"ק דשקלים תנן גבי נכרי וכותי אין מקבלין מידם קיני
זבין קיני זבות קיני יולדות חטאות ואשמות זה הכלל כל (שהוא) נידר ונידב מקבלין מידם
וכל שאינו לא נידר ולא נידב אין מקבלין מידם ושם נתבאר בירושלמי שאין מקבלין מיד
הכותים אלא עולות. גם שם (דף ג') נתבאר דקיני זבין וקיני זבות אכותי שהוזכר שם קאי
דאילו בנכרי לא שייך זבים וזבות:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' נזירות פ"ב ה"ז

הַעֲכוּ"ם אֵין לָהֶן נְזִירוֹת. שֶׁנֶּאֱמַר 'דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל':

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' שקלים פ"ד ה"ג

כָּל הַבְּהֵמוֹת הַנִּמְצָאוֹת בִּירוּשָׁלַיִם אוֹ בְּחוּצָה לָהּ בְּקָרוֹב
מִמָּנָה בָּאוֹת עוֹלוֹת כְּמוֹ שִׁיתָבָאֵר בְּפִסּוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין.
נִסְכֵּיהֶן בָּאִין מִתְרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה. וְכֵן עוֹבֵד כּוֹכָבִים שֶׁשָּׁלַח
עוֹלָתוֹ מִמְּדִינָה אַחֶרֶת וְלֹא שָׁלַח עִמָּה דְּמֵי נִסְכִּים יִבְיֹאוּ
נִסְכֵּיהֶם מִתְרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה:

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ה

עוֹלוֹת הַעֲכוּ"ם אֵין מְבִיאִין עִמָּהֶן נִסְכִּים ^ת שֶׁנֶּאֱמַר 'כָּל
הָאֲזָרַח יַעֲשֶׂה כָכָה'. אֲבָל נִסְכֵּיהֶם קָרְבִין מִשָּׁל צְבוּר

ת. כסף משנה: עולות הנכרים אין מביאין עמהם נסכים וכו'. בפרק אלו מנחות (דף ע"ג:)
כמאן אזלא הא דתנן אמר ר"ש שבעה דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהם נכרי ששלח
עולתו ממדינת הים אם שלח עמה נסכיה קרבים משלו ואם לאו קרבים משל ציבור לימא
ר"י הגלילי היא ולא ר"ע אפילו תימא ר"ע עולה וכל חבירתה מאן תנא להא דתנו רבנן
אזרח אזרח מביא נסכים ואין הנכרי מביא נסכים יכול לא תהא עולתו טעונה נסכים ת"ל
ככה מני לא ר"י הגלילי ולא ר"ע אי ר"י הגלילי הא אמר אפילו יין נמי אי ר"ע הא אמר
עולה אין מידי אחרינא לא אי בעית אימא ר"י הגלילי סמי מההיא יין ואי בעית אימא ר"ע
עולה וכל חבירתה ופירש"י אפילו תימא ר"ע דהא דאמר ר"ע דאין נודרין אלא עולה עולה
וכל חבירתה דהיינו נסכים אבל נסכים לחודיהו לא וכבר קדם שרבינו פסק כר"ע ולא
הבנתי דעת רבינו דאי ס"ל דהנך מתנייתא כר"ע ועולה וכל חבירתה קאמר ה"ל למיפסק
דמביאין נסכים משלהם עם עולותיהם ואם לא שלחו עמהם נסכים יקרבו משל ציבור ואי
ס"ל דהא דשנינן דר"ע עולה וכל חבירתה קאמר שינויא דחיקא הוא אבל קושטא דמילתא
היא דר"ע עולה דוקא קאמר א"כ אפי' משל ציבור נמי לא ליתו. ושמא יש לומר דרבינו
ספוקי מספקא ליה ומש"ה לפוטרו בלא נסכים א"א דדילמא ר"ע עולה וכל חבירתה קאמר
ולומר שיביאום משלהם א"א דדילמא ר"ע עולה דוקא קאמר ומש"ה פסק שלא יביאו
משלהם אלא משל ציבור. והר"י קורקוס כתב שרבינו סמך על המשנה וברייטא שבריש

שנאמר 'כָּכָה תַעֲשׂוּ לְאַחַד כְּמִסְפָּרָם'. וְאֵינָן טְעוֹנוֹת סְמִיכָה שְׁאֵין סְמִיכָה אֶלָּא בְּיִשְׂרָאֵל בְּאֲנָשִׁים לֹא בְּנָשִׁים:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ט

כָּל הַמִּנְחוֹת הַקְּרִבּוֹת לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ נִקְמָצוֹת א וּמִקְטִיר הַקֶּמֶץ כָּלוּ עַל גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְהַשָּׂאֵר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים חוּץ מִמִּנְחַת זִכְרִי כֹהֵנָה שְׁאֵינָה נִקְמָצָה אֶלָּא מִקְטִירִין אוֹתָהּ כָּלָה שְׁנֵאמַר 'וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן וְגו' . הָא לְמַדָּת שְׁמִינְחַת חֲנוּף וְהַחֲבִיתִין וְכֵהֵן שֶׁהֵבִיא מִנְחַת חוּטָא אוּ מִנְחַת נִדְבָה כָּלֵן נִשְׂרָפוֹת עַל גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְאֵינָן נִקְמָצוֹת:

תמורה (דף ב'): והסוגיא שעליה כי שם אמרו בברייתא קדשי נכרים לא נהנים וכו' ואין מביאין עליהם נסכים ובמשנה (דף ק"ג) אמרו ואין מביאין עליהם נסכים ואמרו מנה"מ דת"ר אזורח אזורח טעון נסכים וכו' ולפי אותה סוגיא על כרחין צריכין אנו לפרש דלגמרי ממעט שאין הנכרי מביא נסכים שהרי במשנה אמרו דאין מביאין עליהם דהיינו עם העולות ויליף לה מברייתא מוכח דאזורח לגמרי ממעט ויכול לא תהא עולתו טעונה אפי' משל צבור קאמר וכן פי' רש"י שם לפי אותה גירסא דגריס במשנה עליהם והיא גירסת רבינו והאריך לתת טעם למה סמך רבינו על אותה משנה ואותה סוגיא ולא על משנת שקלים וסוגיית מנחות. ומ"ש ואינן טעונות סמיכה שאין סמיכה אלא בישראל באנשים ולא בנשים. משנה בס"פ שתי מדות (דף צ"ג) ויליף לה בגמרא מדכתיב גבי סמיכה בני ישראל:

א. כסף משנה: כל המנחות הקריבות לגבי המזבח נקמצות וכו'. ר"פ (דף ע"ב) אלו מנחות נקמצות ושיריהם לכהנים מנחת הסלת והמחבת והמרחשת וכו'. ומ"ש חוץ ממנחת זכרי כהונה וכו'. שם ומקרא מלא הוא. ודקדק רבינו לכתוב זכרי כהונה משום דמנחת כהנת נאכלת כמו ששינונו בפרק היה נוטל סוטה (דף כ"ג). ומה שכתב רבינו הא למדת וכו'. לאפוקי מרבי שמעון דאמר בפרק אלו מנחות מנחת חוטא של כהנים נקמצת: